U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2012, č. j. 2012/39025-421, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 Ad 22/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 15. 10. 2012, doručeným Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 16. 10. 2012 a tímto soudem předloženým Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 11. 2012, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to doručení žaloby žalovanému. Svůj návrh odůvodnil tím, že soudkyně, které byl spis přidělen, doposud nedoručila žalobu žalovanému.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 5. 9. 2012, doručenou krajskému soudu dne 10. 9. 2012, domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 9. 8. 2010, č. j. OTC-4334/2010-Z1. Krajský soud po obdržení žaloby usnesením ze dne 15. 10. 2012, č. j. 38 Ad 22/2012-11, které nabylo právní moci dne 22. 10. 2012, žalobu postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze s odvoláním na ust. § 7 odst. 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Dne 16. 10. 2012 byl krajskému soudu doručen shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dne 23. 10. 2012 bylo soudu doručeno prohlášení navrhovatele, že trvá na podaném návrhu na určení lhůty s ohledem na skutečnost, že uvedená věc „se táhne již více jak sedm let a konečné rozhodnutí je v nedohlednu“.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení zabýval a dne 15. 10. 2012 vydal usnesení, kterým žalobu postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze. Proti tomuto usnesení podal navrhovatel kasační stížnost, kterou krajský soud předložil s předmětným spisem k projednání a rozhodnutí zdejšímu soudu dne 7. 11. 2012. V současné době tak krajský soud nemůže ve věci činit již žádný procesní úkon, na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že navrhovatel trvá na svém návrhu na určení lhůty. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu